

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. III. Quinam sint, pro quibus Jesus Christus voluerit mereri.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

ARGUMENTUM.

Quinam sint, pro quibus Jēsus Christus voluerit mereri.

ARTICULUS. III.

DUM interrogabam, pro quibus Salvator mundi mereri voluerit tum agendo, tum patiendo tempore vitæ suæ, cum primis in articulo mortis, expectans responsum ab ipso Jēsu Christo, videre mihi videbar certa quædam spectra, quæ videbantur quasi monstra e puteis inferni prodeuntia. Illorum Dux fuit certus quidam Otto Brunsfeldius, qui se primum exhibuit & dicere est ausus, quòd Jēsus Christus mortuus sit in Cruce, & meruerit pro omnibus creaturis, bonis & malis, ratione præditis & rationis expertibus, eòquòd, cum peccatum infecerit omnia, opus quòque fuerit, ut omnia ipsius purificarentur sanguine. Hæc propositio horrore me primùm perculit, sed quia videbam ipsum neminem numerare sui sequacem, & ab omnibus condemnari imaginationem hanc non minùs insulsam, quàm impiam, non aliud pro responso obtinuit, quàm magnum sui despiciatum.

Sequebatur ipsum aliud spectrum, cui nomen Samuel Hubert, qui firmiter tenebat, & in pu-

blicis thesibus defendebat, quòd Jēsus Christus mandatum acceperit à Patre suo, ut mortem subiret pro toto inferno, & mereretur ad salvandum ipsos diabolos. Apage hæretice & blasphemæ: Jēsus Christus factus est homo ad salvandum homines; sed mortuus non est, nec meruit ad salvandum rebelles Angelos, qui capaces non sunt gratiæ & misericordiæ.

Intuebar posthæc multitudinem aliorum spectrorum, quorum duces agebant maligni spiritus, quos suos nuncupabant genios, Calvinum, Lutherum, Melanctonem, Bezam, Bulingerum, & post ipsos alios recentiores, qui ipsorum sectæ quidem non adhærebant, magnâ tamen juncti cum ipsis erant amicitia, ob magnam opinionum suarum inter se conformitatem, qui omnes persuadere volebant mundo, quòd Jēsus Christus, cum salvare non vellet omnes homines, sed solummodò prædestinatos, non sit mortuus, nec quidquam meruerit, nisi pro his, quorum minimus est numerus, quòdque respectu aliorum habuerit animum, privandi ipsos bene-

Jēsus Christus non meruit pro diabolis,

Est hæresis, dicere Jēsum Christum non meruisse, nisi pro prædestinatis.

Otto Brunsfeld. lib. de Pandectis Evangel.

Jēsus Christus non meruit pro omnibus creaturis.

Bernæ 1588.

beneficio mortis suæ: allegabant aliquas rationes, quæ parum habebant verisimilitudinis, & quædam argumenta minoris adhuc valoris, quæ autem speciosis admodum proferebant verbis, facientes se audiri, & audientes semetipsos velut oracula. Intelligebam prætere ipso, partium suarum esse omnes difficiliore decideret quæstiones, sibi que à cunctis hominibus adhibendam fidem, utpote viris acrimoniâ ingenii præstantissimis, omnésque sibi non consentientes & scientiâ carere & ingenio; videbam quoque contemnere ipsos Ecclesiæ auctoritatem. Hanc ob rem æstimavi ipsos hæreticos, & absque eo, quod immorari vellem disceptando cum ipsis, vel solummodo ipsos audiendo, inquirebam oraculum certum, à quo explanari & declarari mihi posset veritas.

Est articulus fidei, Iesum Christum mortuum esse pro omnibus.

Trident. sess. 6. cap. 3.

Recurro igitur ad Ecclesiam, quæ fallere me nequit; siquidem S. Paulus vocat ipsam columnam veritatis immobilem: re ipsâ video, ipsam semper manere erectam, more columnæ inconcussam, semper eandem, semperque invariabilem à temporibus Iesu Christi; & dico intra memetipsum: Nullibi major mihi certitudo, quàm si huic adhæream columnæ. Video illam mihi dicere in Concilio Tridentino: Credimus, quod Iesus

Christus mortuus sit pro omnibus hominibus, id est, quod obtulerit merita passionis suæ pro omnibus, & pro quovis hominum, quamvis omnes beneficium mortis ipsius non recipiant, sed tantum illi, quibus meritum passionis ipsius communicatur; ita ut sit, sicut dicit S. Paulus: *Salvator omnium hominum, maximè fidelium.* Ecce igitur, quid credere debeam, velut veritatem à Spiritu Sancto revelatam, & edoctam ex ore Ecclesiæ, quæ ipse Iesus Christus expressis asserit verbis: quod, si quis Ecclesiam non audierit, æstimandus sit velut Ethnicus & Publicanus.

Ita, credo æquè ac tu, quod Iesus Christus & mortuus & meritus sit pro omnibus, dicit Beza, & id ipsum Genève propugnari publicè in thesibus; sed quantum ad sufficientiam, id est, quod merita passionis eius sufficientia fuerint ad salvandos omnes homines etiam reprobos, si voluisset hæc offerre pro ipsis, cum sint infinita; sed offerre illa noluit justitiæ Patris sui, nisi pro solis prædestinatis. Sed tali ratione etiam poteris dicere, quod passio Iesu Christi sufficientia habuerit merita, & plus quàm sufficientia ad salvandos ipsos diabolos, cum infinita sint; & si hoc sufficiat ad dicendum, quod mortuus & meritus sit pro omnibus, suæ.

I. Tim. 4. v. II.

Beza in thesibus Genève excusis fol. 129.

Non sufficit dicere, quod Iesus Christus mortuus sit pro omnibus hominibus, quantum ad sufficientiam pretii mortis suæ.

nibus, poteris extendere theses tuas publicas, & defendere in illis; quòd etiam mortuus sit pro diabolicis; & hæc dicens hæreticus fuisses & blasphemus, qualis re ipsa es. Sic Ecclesia non docet, quando credere nos vult, Jesum Christum mortuum esse pro omnibus.

Quâ ratione
credendum
sit, Jesum
Christum
mortuum esse
pro omnibus
peccatoribus.

Sed ipsa docet, quòd Deus, cum nunquam creaverit aliquem hominem ad imaginem suam, nisi cum animo faciendi ex ipso aliquem Beatum per possessionem gloriæ suæ, salvare velit ipsos omnes; quòd Jesus Christus incarnatus sit pro omnibus, quòd mortuus sit, quòdque meritus sit pro salute omnium, non solum in generali & confusè, sed etiam sigillatim & in particulari. Mortuus est & meritus est pro quovis hominum, ac si non fuisset, nisi ipse solus in mundo, citra id, quòd excludere voluerit vel unicum à beneficio mortis suæ, non solum ipsam reddens sufficientem ad salvandum omnes, sed etiam offerens semetipsum Patri suo pro omnibus, cum voluntate actuali & animo sincero, ut proficeret omnibus, & nec unicus illo privaretur. Ecce quid fecerit ex parte sua, & in quo sensu verum sit, quòd mortuus sit pro omnibus, quòdque sit meritus ad salvandum omnes, quamvis non ignoraverit, reprobos semetipsos mortis &

meritorum suorum beneficio privaturos & perituros ex culpa sua, contra intentionem ac voluntatem suam. Hæc doctrina Catholica tam clarè nobis manifestata & tradita est in sacra Scriptura, tamque conformis est infinitæ bonitati Dei, & necessitati omnium infelicitum peccatorum, tam denique consolatoria pro omnibus, ut mirum sit, unicum solum in mundo reperiunt esse animum, qui sibi contrarium potuerit persuadere.

Nonne legimus suavissima illa verba, quæ dilectus Domini nostri discipulus exaravit nobis in prima sua epistola: *Ipse est propitius pro peccatis nostris, non pro nostris autem tantum, sed etiam pro totius mundi?* An veritas clarius enuntiari possit? nonne legimus alibi: *Qui dedit Redemptionem semetipsum pro omnibus?* Estne hoc dicere, quòd se non dederit, nisi pro parva parte? nonne videmus alibi, quòd *Deus nolit aliquos perire, sed omnes ad penitentiam reverti?* Princeps Apostolorum est, qui asserit hæc verba, ubi antithesin ponit duorum verborum admodum contrariorum, quæ se invicem efficaciter confirmant, aliquos & omnes. Qui sunt illi, quos Jesus Christus excludere vult à participatione meritorum suorum, ut illos perire permittat? Aliqui. Qui sunt ergo illi, pro quibus meritus est, quosque

I. Joan. 2.
v. 2.

I. Tim. 2.
v. 6.

2. Pet. 3.
v. 9.

Probationes
ex Scriptura.

B b b b b

desi-

desiderat proficere ex eo pro salute sua? omnes. An quid luculentius vel efficacius dici possit ad confirmationem veritatis?

Si habuisset voluntatem moriendi non nisi pro solis prædestinatis, an S. Paulus, cui probe explorata fuerat ipsius intentio, eum hanc didicerit ab ipso in tertio cælo, tanta cum certitudine dixisset: *tradidit semetipsum pro me?* quid enim sciebat, se esse ex numero prædestinatum? videmus, quod ipsemet declarat nobis, timere se, ne reprobis sit accensendus: *Cassigo corpus meum, inquit nobis, & in servitutem redigo, ne cum aliis prædicavero, & ipsemet reprobus efficiar.* Quomodo dicis ergo nobis magne Apostole, & quomodo tradis scriptum nobis, velut articulum fidei, quod tradiderit semetipsum pro te in particulari, cum eadem certitudine fidei non sis assicuratus, te esse prædestinatum? ideò, quia certissimus sum, quod tradiderit se pro omnibus absque ulla exceptione tam bene pro reprobis, quam pro prædestinatis; & omnis homo vivens, quisquis sit, dicere possit ac debeat, quod ego dico: *tradidit semetipsum pro me* in particulari. O si bene quis ponderaret hoc verbum & ipsius comprehenderet sensum, quomodo cohibere se posset, quin ex tota a-

nima sua Jesum Christum amaret?

Ex hoc ipso vas hoc electionis, hoc instrumentum Spiritus Sancti format efficax hoc argumentum, quod non solum urget omnes animos ad credendum, quod Jesus Christus se obtulerit Sacrificium pro ipsis, ut sui pretio sanguinis acquireret ipsis vitam æternam, sed quod piam quamdam violentiam omni infert voluntati, ut incomparabile hoc beneficium æquissimo grati animi recolat affectu. Nam ecce quâ ratione loquatur nobis: *Charitas Jesu Christi urget nos: astimantes hoc, quoniam si unus pro omnibus mortuus est, ergo omnes mortui sunt, & pro omnibus mortuus est Christus, ut & qui vivunt, jam non sibi vivant, sed ei, qui pro ipsis mortuus est.* Quid efficacius dicere posset ad assequendum scopum suum? Volebat omnes hominum animos extimulare ad servitium & amorem Divini Magistri sui; & quia efficacius motivum non habebat ad inflammandum ipsos amore, quam ostendendo illis, quam ardentem fuerint amati, declarat illis magnum charitatis Jesu Christi erga ipsos excessum in hoc, quod ipse amaverit plus omnia propria vita sua, & manifestam obligationem, quam habent, amandi ipsum, in hoc, quod ipsos omnes libe-

Efficax discursus S. Pauli.

Galat. 2.
v. 20.

1. Corinth. 9.
v. 27.

2. Cor. 5.
v. 14.

rave-

raverit à malo infinito, ut in boni infiniti immitteret ipſos poſſeſſionem. Et ecce tibi efficaciã argumenti ipſius.

Conſiderate bene miſerabilem ſtatum, in quo eratis omnes, omnes obnoxii peccato, quod condemnabat vos ad mortem æternam; & nec unus ab eo exemptus erat; inſuper permaniſſetis in ipſo omnes uſque in æternum. Et ecce Jeſus Chriſtus ex mera ſua bonitate, & ex unico ſuo erga vos amore, voluit aſſumere mortem omnium in unica & ſola Perſona ſua, & ſolus ipſe pati pro omnibus, ut vobis donaret vitam æternam, quam nunquam niſi per mortem ipſius aſſequi poteratis; & tanta ipſius erga vos eſt charitas, ut tradiderit ſemetipſum, ut vobis omnibus acquiſierit ac emerit vitam ſui pretio ſanguinis & propriæ vitæ ſuæ, ut illi, qui pretioſam hanc obtinuerint ſibi ab ipſo donatam vitam, non vivant ampliùs ſibi ipſis, ſed unicè illi, qui vitam contulit ipſis morte ſua.

Procul dubio hoc valde urget, quando quivis in particulari obligatus eſt agnoſcere ſincere & conſiteri candidè magnam hanc veritatem: Tolera-nda mihi fuerat mors æterna & tormenta perpetua, & ab iis liberatus ſum; privatus

fueram vitâ æternâ & poſſeſſione bonorum infinitorum in æternitate, & habeo jus adeundi illorum poſſeſſionem; & debeo hæc omnia charitati infinitæ Jeſu Chriſti amabiliſſimi Redemptoris mei, qui mortuus eſt pro me ex ſola bonitate ſua & ingenti erga me amore; Ita pro me miſerabili, pro me infinitâ ratione indigno. Ecce malum infinitum, à quo me liberat; ecce bonum infinitum, quod mihi acquirat, ſacrificando ſe pro me, tradendo ſanguinem ſuum, & propriam vitam ſuam. Quid ergo faciendum mihi pro ipſo? Nonne debeam ipſi totam vitam meam, & totum eſſe meum, & omnia ſervitia mea & omnia ſtudia mea? Quando mihi forent centeni milliones cordium, non tantum, quantum teneor, amare poſſem ipſum. Ecce tibi doctrinam S. Pauli, qua urget efficaciter, & quaſi vi cogit corda duriffima & omni privata humanitate; & ſicut volebat, ut omnes amarent Jeſum Chriſtum, nullo prorsus excepto, ita volebat quoque, ut crederent firmiter magnam hanc veritatem, quæ urgeret omnes & quaſi cogeret ad ipſum amandum.

Quòd ſi aliquis veniſſet ex ſecta Calvinii, vel eximiis illis ac ingenio præſtantibus viris,

Bbbbb 2

qui

Nullum ha-
bet robur di-
scursus, qui
opponitur
discursui S.
Pauli,

qui ipsius adherent opinioni, & alia quam S. Paulus discursisset ratione, mundoque dixisset: persuasum sit vobis, Jesum Christum non esse mortuum pro omnibus, nec ipsum mereri voluisse omnium salutem, sed solummodo predestinatorum, quorum numerus valde est parvus, & nemini constat, an accenseatur illis: pro omnibus aliis, quorum ingens est numerus, non habuit veram & sinceram voluntatem; poterat quidem etiam pro ipsis offerre merita Passionis suae, & hoc non plaris stetit ipsi; sed noluit: Non nisi ergo pro paucissimis ex vobis mortuus est, & ignoratur, pro quo in particulari; & propterea amate illum ex toto corde vestro. Quid quaeso ejusmodi discursus fecisset commotionis in cordibus hominum? Verba S. Pauli nihil habuissent efficaciam ad persuadendum illis, si dixisset: Fratres mei, charitas Jesu Christi urget nos, quia pro paucissimis ex vobis est mortuus & nescitur adhuc, quinam sint illi; amate igitur ipsum ex toto corde vestro.

An ex hoc vel unicus moveri ac persuaderi potuisset? Nonne hoc potius fuisset dissuadere, & omnes à Christi avertere charitate? Ubi sanæ mentis est homo, qui ejusmodi auscultans

doctrinam, sentiret persuasum se animo & corde commotum, affectu vel minimo devovendi sese totum Jesu Christo, illi serviendi, ipsum amandi? Fortassis enim, dices, non est mortuus pro me, cum mortuus sit pro tam paucis? Et si hoc est, cum magnam habeam ansam de eo dubitandi, non multum illi obligor, & per hoc omnes homines universaliter, tam reprobis, quam Predestinati ipsi fuissent affecti tadio pietatis; pro eo, quod econtra omnes homines universaliter, tam predestinati, quam reprobis, nullo prorsus excepto, urgeantur efficaciter ad amandum Jesum Christum per S. Pauli doctrinam. Nam quando fores reprobis, & nunquam nec frui deberes vitam aeternam; nec aeternam evitare mortem, semper tamen infinita ratione ipsi obligatus manes, eoque mortuus sit pro te, & fecerit ex sua parte omnia, quae necessaria erant pro salute tua, ex amore incomparabili, ob quem obstringeris amare illum ex toto corde tuo; & si illum ita amares, reprobis non fores.

Haud veritus est olim Beza coram numerosa coronâ Magnatum Germaniæ, crudelem hanc & impiam è suggestu pro-palare doctrinam, quod Jesus Christus mortuus non fuerit pro omnibus, ab ipsis hæreticis fuit explosus,

pro omnibus peccatoribus, nec mereri voluerit cœlum, nisi Prædestinatis, absolutè excludens omnes alios à Passionis suæ beneficio; qui tantum exinde conceperunt horrorem, ut mox imposuerint ipsi silentium, & expulerint ipsum. Quâ ratione audire possent aures Catholicæ talem doctrinam, quæ ipsis hæreticis adeò videbatur abominanda, ut refugerent auscultare illam? Et certè quid pro-ducere ipsa posset in animabus

nisi affectus pessimos, murmuraciones, horrores, ambiguitates pusillanimitates, neglectum salutis, magnamque ad desperandum proclivitatem; pro eo, quòd doctrina Catholica confirmet, animet, consoletur, & excitulet omnes ad sui amplectum magnâ etiam cum voluntate animique oblectatione. Revertor ad considerandum illam, & video nihil esse magis honorificum, magis dignum applausu.

ARGUMENTUM.

Eadem Veritas probatur ratione.

ARTICULUS IV.

Non sufficit, Deum velle nostram salutem; debemus & nos velle illam.

REcurro ad ipsummet Jesum, Christum, eumque interrogo; Domine, cum verum sit, quòd salvare velis omnes homines, quòd mortuus sis pro omnibus, quòdque tua sit intentio, ut immensus meritorum tuorum thesaurus seruiat omnibus hominibus ad emendum Paradisum: cur igitur non omnes saluantur? Nonnè es omnipotens ad faciendum omnia, quæcunque tibi placuerint? **Quis** tuæ resistere potest voluntati?

Respondet mihi: verâ ac sincerâ voluntate volo ut omnes homines participes fiant fructuum Passionis meæ, & salventur omnes: verum est etiam,

voluntatem meam esse omnipotentem; verum non utor totâ & absolutâ voluntatis meæ potentiâ, quando ago cum hominibus, qui fruuntur privilegio libertatis suæ, sicut utor illâ cum reliquis creaturis, quibus mihi resistendi non contuli libertatem. Non sufficit velle me, ut omnes salventur homines, sed oportet idipsum & velle illos; Ego volo, & ipsi nolunt; Ego ipsis offero meas gratias, & ipsi illas repudiant; ego ipsos urgeo, ipsosque impello, & ipsi mihi resistunt: quando pereunt, ipsorum sola est voluntas, & non mea: nunquam enim puniuntur, nisi quia meam facere nolunt.

Bbbbb 3

lue-